

הולנוע

סינמטיקים

הלם ההווה

הלם קטן צפוי לאותם מבקרי סינמטיק קבועים, כאשר יילכו לחנות, החל מן ה-10 בינואר בתל-אביב והחל מן ה-7 בחיפה וירושלים במשך חמישה ימים, בסידרה של 10 סרטים, המרוכזים יחד תחת הכותרת: „סרטי פרום הקולנוע הצעיר בברלין“. הכוונה היא לסרטים שהוצגו בחמש ה- שנים האחרונות במסגרת מיוחדת המת- קיימת לצד פסטיבל הסרטים בברלין, ואשר מטרתה לעודד במאים חדשים מכל העולם, המשתדלים למצוא אמצעי-הבעה ונושאים השונים מאלה של הקולנוע המיסחרי המקו- בל. למעשה, אלה הם הסרטים הגוברים את ההצגה מן הפסטיבל הרישמי הגדול.

ההתמודד עם המציאות. אולי קשה לקבוע בוודאות אם כל עשרה הסרטים שיוצגו בסינמטיקים הם אמנות צרופה (ה- זמן, בדרך-כלל, הוא הפוסט האחרון בעניין זה), אבל אין ספק שמדובר בסרטים שנעשו מתוך כוונה שונה לחלוטין מן התפריט המקובל על הצופה הישראלי הממוצע. רא- שית, כל הסרטים הללו דורשים מן הצופה השתתפות פעילה. כלומר, לא די בכך שהוא יושב באולם ומתבונן במסך, הוא חייב, במשך כל זמן ההקרנה, לחשוב על מה שהוא רואה, ולפרש לעצמו את התמונות לרציונות, כי אחרת לא יבין מאומה.

ועוד: למרות האמצעים הטכניים הצנו- עים-יחסית (מדובר, בסופו של דבר, ב- הפקות שנעשו בשולי התעשייה), מצטיי- נים הסרטים הללו ביופי פלאסטי בלתי- רגיל. ואילי החשוב ביותר: כל הסרטים האלה מתמודדים עם מציאות חברתית,

בחורה שהפנים שלה כבר מוכרות, יודת מהמסלול, אני לא יודעת עדיין כיצד לפתור הבעיה הזו. אולי אני אפנה לעולם של סרטים, אני לא מתכוונת רק לסרטי- פירסומה. ריאינו אותי בימים אלה, ל- הופעה בסרט אמריקאי שעומדים לצלם בארץ. אני יודעת שגם שם אצטרך להר- פיע בעירום, אבל יש שם תפקיד ממש, שצריך יהיה לדעת לשחק אותו.

אבל יש לי חלומות מעל ומעבר לחיי הדוגמנות. אני יודעת שכשאחתה, אם בעלי יאמר לי להפסיק עם הדוגמנות — לא רק דוגמנות-עירום, בכל דוגמנות — אני אפסיק בלי לדבר מילה. היו לי חבר- ים, אנשים חשובים יותר וחשובים פחות, החבר הראשון שלי היה מנתיבות, למרות שאו לאמדת כבר בתל-אביב. יצאנו כמה שנים ביחד ושכבתי איתו. זה היה לא בכונה. עשינו את זה כמו שני ילדים שמשחקים ביחד. לא ידעתי אם הוא ידע שישכבנו או לא. אחרי יומיים בגשתי אותו, והוא אמר לי: „נכון שאת אישה כבר?“

אני באמת אשה. חבר אחר שהיה לי, עד לפני כמה חודשים, ידע את זה טוב מאד. אני לא מדברת רק על המין. טיפולתי בו כמו אשה, אמא, אחות וחברה, הכל ביחד. הוא לא ידע להעריך את זה מספיק, והיה בוגד בי על ימין ועל שמאל ולכן הייתי מוכרחה לזרו קצת. עכשיו יש לי חבר נורבגי, שנמצא שבועיים באיטור, ב- קידוחי הנפט, ואחרי שבועיים בא אלי לשבוע הביתה. עד השבועיים הבאים, אני יודעת שזה לא רציני ושהו יגמר בינינו, אבל בינתיים טוב לי איתו.

רק גבר

עם נשמה

ה חבר הנורבגי שלי הוא רק שלב ביניים למה שאני רוצה באמת: לא- הוב, לתת חום וחמימות, להיות נאהבת ולקבל אה החום. שיהיה לי בית — מכל הבחינות של המילה. יש בי תעורבות של חופשיות והסתגרות. אני חופשית לגמרי במיטה. אבל זה צריך תמיד להיות עם גבר אחד, וגבר שאני אוהבת אותו או את הסכסכו שבו. אף פעם לא השתתפתי באור- גיחה, ואני לא אעשה את זה.

מצד אחד אני לא מסוגלת להתאהב בגבר שהוא לא טוב במיטה. אבל מהצד האחר, הגבר יכול להיות נהדר במיטה — אבל אם אין לו נשמה, זה יקח לי בדיוק פעם אחת או פעמיים עד שאני אבין שזה לא זה.

יש מחזורים רבים שחושבים שאם הם מוציאים אותי לארוחת-ערב מפוארת, או מגיע להם משהו, לא מגיע להם שום דבר. ארוחת-ערב ובילויים לא עושים עלי רר- שם. אני מרוויחה מספיק כסף, ואני לא צריכה את הכסף שהם מוציאים עלי.

מקווה לשחק

בסרטים

רש, כמוכן, בעיה של העירום. יש הר- בה גברים, ואני רואה את זה כל הזמן, שלא נעים להם שאני עירומה. אני מדברת על צוות הסרטה או צילום, שדווקא היו צריכים להתרגל כבר. אבל אני מוכרחה להציג את הגוף העירום שלי, כי הוא יפה. יש מעט בחורות שהצטלמו בארץ בעירום, באופן מיקצועי, אין אף אחת שיש לה גוף כמו שלי. יונה אליאן, שהופיעה עירור- מה בסרט של אסי דיין, היא בחורה יפה מאד אבל הגוף שלה גרוע. היא עשתה את זה כיוון שחשקה. אני עושה את זה בינתיים כיוון שאני דוגמנית, ואני מקווה לעשות את זה כמו יונה, אבל בהצ- לחה גדולה יותר — גם כשחקנית.

אבל בעיני החבר שלי אז זה לא מצא חן. הוא אמר לי: „בשביל מה החברים שלי צריכים לראות אותך עירומה בקולנוע?“ לא עניתי לו, אבל חשבתי לעצמי: מה הזכות שלך יותר מהחברים שלך לראות אותי עירומה? יש גם כאלה שחושבים שכיוון שהמיקצוע שלי זה להצטלם ב- עירום, אז הם יכולים כבר לשלוח דיימס, אחרים לא מבינים איד לא היה אדם עם חויה, אבל כל אלה הן בעיות שלהם. אני יודעת שאני עושה לפעמים שגיאות. אני יודעת שאני עוד צעירה. אבל אני גם יודעת שתוך כמה שנים לא יהיה אדם בארץ, ואולי גם בחוצלארץ, שיראה את התמונה שלי בעיתון או בקולנוע ולא יגיד: „זאת שלומית אמיר!“

על קורס לדוגמניות. תמיד אמרו לי שאני צריכה להיות דוגמנית. נורא רציתי ש- תמונה שלי תופיע בעיתונים, ושכולם יראו אותי. אבל בקורס ביקשו או 500 לירות. בשבילי זה היה יותר ממיפועל הפיס. פשוט לא היה לי. בכל זאת נשארתי בקורס, והסתכלתי איך האחרות לומדות.

האמת היא, שעד היום לא למדתי דוג- מנות באופן פורמאלי. אני חושבת שאני היחידה בארץ שאין לה תעודה מאיזשהו בית-ספר. אבל אני כל הזמן לומדת, לומדת ולומדת.

אני זוכרת את התצוגה הראשונה שלי, הופעתי או בכפר-המכבייה, עם ביגדיים.

שלווית בכפול

נאה דורשת מן הגברים להעריך אותה, אלא גם נאה מקיימת ומעריצה את עצמה. בכל הזדמנות שיש לה היא מתבוננת ב- תמונותיה-שלה ומציגה אותן לראווה.

זה היה די מצחיק. בחורה מנתיבות, תלמי- דה בבית-ספר דתי, מופיעה בבגדיים. קיבלתי או 50 לירות בשביל התצוגה. זה היה המון כסף. ככה התחלתי. גם במשך הצבא עבדתי בדוגמנות. הייתי פקידה בקצין העיר תל-אביב, וצה"ל הירשה לי לעבוד בחוף, בגלל המצב הכלכלי של המיטפחה שלנו.

כדי להכיר יותר טוב את עולם האופנה, לא התביישתי, והלכתי להיות מוכרת ב- אלסקה. אף פעם לא התביישתי בזה שאני מוכרת, וכל מי ששאל אותי מה אני עושה, הייתי עונה לו: „אני מוכרת, ולפעמים עושה קצת עבודה בדוגמנות“. התקופה שלי כזכנית עזרה לי הרבה בלימוד כל העולם של האופנה.

„אני באמת“

אשה!“

מ שמיצים את הדוגמניות שהן מעולם של ניואוף ושחיתות. מספרים עליהן שנכנסות למיטה עם נותני-העבודה שלהן וכל מיני פונקציונרים, כדי לקבל עבודה. אני לא-לכך שרמנית, אבל מעולם לא נכנסתי למיטה עם מישהו בשביל לקבל עבודה. יותר מזה: אף פעם לא העז אף אחד להציע לי לשכב איתו תמורת עבודה.

יש לי, כמוכן, בעייה, שאני ערה לה אפילו עכשיו, למרות שאני רק מתחילה בטיפוס לפיסגה. הארץ שלנו היא קטנה.

ומסתכלת על כל הבחורות הלבושות יפה. לא קינאתי בהן אז. הבנתי שלהן יש הר- רים עשירים, ולי אין. אבל התלסתי או, בלב, שהיו לי כמה בגדים שאני רוצה.

„כאשר התחלתי להצליח, והיה לי כסף, נחקפתי מין בולמוס כזה לקניית בגדים שהיה בוודאי תוצאה ישירה של הטילים שלי מנתיבות תל-אביב כשהייתי קטנה. קניתי בגדים באלפי לא. בעשרות-אלפי לירות. היום יש לי מלתחה משגעת, אבל הבולמוס הזה עבר כבר.“

„החיים שלי זה עניין יקר. הדירה בתל- אביב עולה לי הרבה כסף. גם העניין של הדוגמנות עולה כסף לדוגמנית. אני מנסה להיות טובה, הכי טובה, ומשתדלת לחדש כל הזמן. כשאני מדגימה ביגדי- תיגוקות, אני הולכת קודם וקונה כל מיני אביזרים של תיגוקות, מוצץ, צעצועים וכל מיני דברים כאלה, כדי להתחיל את התצוגה.“

„את הכסף“

אני חוסכת“

ח וין מזה, גם הבילויים עולים לי כסף. אם אני יוצאת עם בחור, ואני יודעת שזה לא רציני מצדי, אני אף פעם לא אתן לו לשלם. זה לא הגון. חברי-קבוע, או מישהו שאני באותו זמן אוהבת, זה בסדר — שישלם.

„אבל את רוב הכסף אני חוסכת. אני רוצה שיהיה לי מספיק כסף כדי שאוכל לשפץ ולהרחיב את הבית של ההורים שלי בנתיבות, או לקנות להם בית אחר. מגיע להם — הם ההורים הכי נהדרים בעולם ונתנו לי המון כשהייתי קטנה. למרות העוני אצלנו בבית, לא הרגשתי כמעט אף פעם שחסר לי משהו. הם יצאו מעורם, עבדו יומם ולילה כדי לתת לכל אחד מהילדים חינוך טוב. עכשיו, כל מי שמרוויח מהילדים כסף, צריך להחזיר להם, מבחינת הכסף כפלי-כפליים אך מבחינת המאמץ, אף פעם לא אצליח להחזיר כל מה שהם נתנו בשבילי.“

תמונה

בעיתונים

כ יום מתגוררת שלומית בדירה שכר- רה שבה שלושה חדרים מרווחים ו-

בעבודה

אני רצינית ב- עבודה. „אומנם, מעסיקה של שלומית — בעלי בתי-אופנה, מרגני-תצוגות, במאי סירטי-פירסומת ו- פירסומאים ופרסומים, מספרים כי היא דוגמנית, „שהכי טוב לעבוד איתה.“

ריהוט יקר, בצפון תל-אביב. אך היא עדיין זוכרת את ההתחלה שלה בדוגמנות וב- עולם-הזוהר. „הייתי בת 17, תלמידה ב- תיכון מיקצועי-דתי, שם למדתי טכסטיל ואופנה. יום אחד ראיתי בעיתון מודעה

אשה אלגנרית ב„חומות חימר“
המהפכה חייבת לבוא

פוליטית ואנושית אקטואלית מאד, התמו- דרות מתוך נקיטת עמדה, וזה הרי דבר מטידי ביותר.

כי, כידוע, צופה-הקולנוע הממוצע מתי- חס לסרט כאל סס-ארגעה, מעין מיקלחת המימה במיניורדים, המשכיחה את ריחות הצואה של המציאות היומיומית, ושל ה- חדשות הנועקות מן העיתונים.

הייראיש מוזד השמש. כל זה בבחינת אזהרה: לפני שנכנסים לסירטי הפורום הצעיר, יש להבין שהמדובר בסרטים ש- אינם הולכים לקראת הצופה, אלא קוראים תגר על האינטליגנציה שלו. אין זה צריך להפתיד, אלא רק להסחין קצת את הכריש של התאים האפורים בקודקוד.

ואילו הסרטים עצמם: זוהי אספקלריה של צורת-מחשבה קולנועית וביטויים שר- נים שלה. בכל חלקי העולם, בכל הסיגנו- נות והכיוונים האפשריים, היא נעה מן הייאוש המעיק והנורא של ילדות חסרת- כל בעירית-כורים סקוטית, אפלה ועוינת, בילדות של ביל דאגלס, ועד לחוסר-ישע מעיק לא פחות, למרות השמש הזורחת, הצבעים החיים והטבע המוריק באירוע פשוט- של סוהראב שאהיד סאלס הרסי.